

WEESP CHAMBER MUSIC FESTIVAL 2025

Weesp Chamber Music Festival 2025: De Nacht

De nacht is een plaats vol tegenstellingen. In de nacht kan de liefde floreren, maar ook het duister. Hier is plaats voor feest, maar ook voor geheimen. Uren vol mysterie waarin de sterren en planeten zich laten zien en onze dromen en angsten dichterbij lijken dan ooit.

Tallose componisten lieten zich inspireren door de nacht: in nocturnes, wiegenliedjes, grootse composities of donkere klanken schilderen ze voor ons de nacht in al zijn facetten; de nacht, waarin de dingen nooit precies zijn zoals ze lijken.

WCMF 2025 is een muzikale onderzoekings-tocht naar de nacht in al zijn gestalten. Feestelijk, flonkerend of fluweel - dit thema biedt ruimte om met een bijzonder gevarieerd programma te komen.

Internationale topartiesten spelen een avontuurlijk repertoire: van Vivaldi tot “Moonriver” van zwoele tango tot Schönberg’s “Verklärte Nacht”. Of je nu houdt van topklasse traditionele kamermuziek of van hedendaags werk of recente ontdekkingen, WCMF 2025 is toegankelijk voor iedereen.

Artistiek leiders Simone van der Giessen en Marije Johnston lichten hun keuzes voor het komende festival toe:

“Rondom het thema ‘De Nacht’ is een heel grote variatie aan repertoire te vinden. Wat bekendere stukken zoals Beethoven’s “Mondschein” Sonate, Nocturne van Chopin en de “Rêverie” van Debussy, maar ook andere mooie maar wat onbekende muziek, (bijv. stukken van de vrouwelijke Britse componist Rebecca Clarke, het prachtige, magische en sfeervolle “Ainsi La Nuit” van de Franse componist Dutilleux). Op deze manier stellen we een programma samen dat voor een breed publiek iets interessants bevat.

We programmeren ook arrangementen voor zang en strijkers zoals bijvoorbeeld Berlioz’ “Les Nuits d’Eté”, liederen van Schubert, het prachtige “Die Nacht” van R. Strauss, van Debussy “Clair de lune”, en van Mahler de Rückert Lieder etc.

De concerten zelf zullen een wat minder traditionele programmering hebben doordat we kortere stukken programmeren die worden uitgevoerd door verschillende artiesten en in verschillende formaties (bijvoorbeeld een mix van solo piano, blokfluit met klein ensemble, strijkkwartet en een duo met piano en zang). Elk concert geeft daardoor voor iedereen iets aansprekends en bijzonders.

Met bovenstaande ingrediënten hebben we een mooi gevarieerd programma samengesteld. Het programma bevat vele juweeltjes van ‘onbekende’, maar toch ook zeer toegankelijke nieuwe muziek waarmee we het publiek hopen te inspireren. We kunnen niet wachten om deze fantastische muziek aan ons trouwe Weesper publiek te introduceren.”

Agenda

De locatie: Van Houtenkerk tenzij anders aangegeven

Dinsdag 25 maart

Project Doe-orgel, Voor basisschool leerlingen

Zondag 30 maart

15:00 Be Matthäus, project voor de Basisscholen
o.l.v. Ton Meijer

Maandag 31 maart

9:15/10:45/13:15 De tovenaarsleerling (scholenproject)

Woensdag 2 april

11:00 Concert verzorgingshuis **Oversingel**
Oversingel

Donderdag 3 april

20:00 Openingsconcert Weesp Chamber
Music Festival 2025

Vrijdag 4 april

14:00 Besloten concert verzorgingshuis Hogewyck **Hogewyck**
20:00 The art of Tango Nuevo
22:00 Late night Candlelight concert

Zaterdag 5 april

9:45/10:30 Muziek met Peuters **Fort Ossemarkt**
11:15 Beiaardconcert: Henk Veldman **Grote kerk (buiten)**
11:30 Recital Marcel Sutedja & Natasja **Stadhuis**
11:30 Muziek met Kleuters **Fort Ossemarkt**
12:15 Recital Marcel Sutedja & Natasja **Stadhuis**
13:00 Recital Marcel Sutedja & Natasja **Stadhuis**
13:00 Ontdek je instrument **Fort Ossemarkt**
14:00/15:00 De wondere wereld van zingende glazen
Ontmoeting met Rogier Kappen
14:15 Kids popkoor Weesp **Stadhuis**
15:15 Instrumentaal optreden leerlingen **Stadhuis**
Gooische Muziekschool
16:00 Salon concert High Tea
20:00 Avondconcert

Zondag 6 april

10:30/11:45/13:00 Wiegeling **Theater Wesopa**
11:00 Ochtendconcert
16:00 Grande Finale Weesp Chamber Music Festival 2025

Donderdag 3 April 20:00 uur

Openingsconcert

20.00, Van Houtenkerk

Aleksandr Borodin

- Strijkkwartet nr. 2
- *Allegro moderato*
- *Scherzo – Allegro*
- *Notturmo – Andante*
- *Andante – Vivace*

Claude Debussy

- Et la lune descend sur un temple qui fut
(uit: "Images" II, piano solo)

Rebecca Clarke

- Morpheus
voor altviool en piano

Franz Schubert

- Nachtstück opus 36
- Gretchen am Spinnrade D118
voor zang en piano

PAUZE

Ivan Moseley

- Ik zocht des nachts
voor strijkkwartet, piano en speaker

Gustav Mahler

- Piano kwartet in a klein

Ottorino Respighi

- Il Tramonto
voor zang en strijkkwartet

Musici

Karin Strobos (mezzo-sopraan)
Tim Crawford (viool)
Floor Le Coultre (viool)
Simone van der Giessen (altviool)
Anastasia Feruleva (cello)
Nicolas Rimmer (piano)

Aleksandr Borodin, *Strijkkwartet nr.2*

Aleksandr Borodin (1833-1887) noemde zichzelf "een zondagscomponist": Hij had een druk leven als arts, en als hoogleraar/onderzoeker scheikunde. In zijn schaarse vrije tijd componeerde hij, en speelde als cellist samen met vrienden kamermuziek. Hij heeft niet veel geschreven, maar wel een aantal beroemde en geliefde werken, zoals o.a. de opera "Prins Igor", en orkest- en kamermuziekwerken. Zijn tweede strijkkwartet schreef hij tijdens een zomervakantie en droeg het op aan zijn vrouw Ekaterina, ter ere van hun 20-jarig huwelijk. Het kwartet is eigenlijk één lange,

welluidende liefdesverklaring. Borodin sprak immers zelf over zijn romantische ideeën bij elk van de delen: het eerste deel ging over een nachtelijk rendez-vous, in het tweede deel klinkt een wals tijdens een vrolijke avond in een park bij St. Petersburg, het derde deel was als een liefdesduet, en het vierde deel verklankte een zonsopgang. In het eerste deel opent de cello met een lyrisch eerste thema, en van hieruit ontwikkelt zich een gesprek tussen de vier instrumenten, waarbij door het hele deel heen de cello en de eerste viool de boven-ton blijven voeren, ook in het wat energiekere tweede thema en de doorwerking. In het volgende, luchtig dansende Scherzo klinkt als tweede thema een zwierige wals. Hoogtepunt van dit kwartet is het derde deel, het "liefdesduet": de cello begint een meeslepende melodie, daarna neemt de eerste viool die in een veel hoger register over. De andere twee instrumenten spelen hieronder een repeterend ritmisch motief. Dan komt in een wat sneller tempo het tweede thema (*appassionato e risoluto*); dit doet enigszins Oosters aan met zijn dansende triller-versieringen. Maar tot het eind toe blijven de gloedvolle eerste melodie, of elementen daaruit, de hoofdrol houden, en daarmee ontwikkelt zich een kanonisch spel tussen alle vier instrumenten. Het vierde deel opent met een langzame inleiding (*andante*), een vragen- en antwoordspel tussen de twee hoogste en de twee laagste instrumenten. Dan volgt een kwikzilverig *vivace*, waarin een volksmelodie hoorbaar is. Deze afwisseling *andante – vivace* komt een aantal keren terug, met plotselinge rustpunten daartussen. Na een briljante climax eindigt het stuk vrij abrupt met vier nadrukkelijke akkoorden.

Claude Debussy, 'Et la lune descend sur le temple qui fut' voor solo piano

Claude Achille Debussy (1862-1918) was geïnteresseerd in vernieuwing: vernieuwing in de schilderkunst, in de literatuur van zijn tijd, en ook vernieuwing in zijn eigen werk. Hij zocht steeds naar nieuwe klankkleuren, nieuwe klankeffecten. Ook al hield hij er niet van om in een categorie geplaatst te worden, het is onvermijdelijk dat hij door tijdgenoten geassocieerd werd met de nieuwe beweging van het impressionisme in de schilderkunst. Uit veel van de titels van zijn werken blijkt wel zijn zoeken naar manieren om klanklandschappen te creëren, schilderijen in toon te maken. Dit geldt zeker voor de drie bundels "Images" die hij tussen 1901 en 1907 componeerde: Eén set van drie orkeststukken, en twee sets van elk drie pianocomposities. 'Et la lune descend sur le temple qui fut' (En de maan schijnt op wat ooit de tempel was) is het

tweede nummer van Images II. In dit meditatieve stuk ontvouwt zich in alle rust een landschap met de door zacht maanlicht beschenen ruïne van een Oosterse tempel. Met de wisselende harmonieën en het niet vaststaande ritme wordt gaandeweg het idee van een improvisatie gesuggereerd. Ook is af en toe de klank van een gamelan-gong te horen. Tijdens de Wereldtentoonstelling van 1898 in Parijs was Debussy onder de indruk geraakt van de gamelanmuziek die hij in het village Javanais had leren kennen.

Rebecca Clarke, 'Morpheus' voor altviool en piano

Rebecca Helferich Clarke (1886-1979) was een Engelse violist en componist. Als virtuoos en veel gevraagd altviolist trad ze op samen met beroemdheden als Pablo Casals, Arthur Rubinstein, Jascha Heifetz, George Szell, en vele anderen. Ook was ze één van de eerste vrouwelijke orkestmusici in Londen. Vaak bracht ze tijd in Amerika door, en woonde daar permanent vanaf de tweede Wereldoorlog. Ze heeft een kleine 100 werken gecomponeerd; haar composities werden algemeen hoog gewaardeerd,

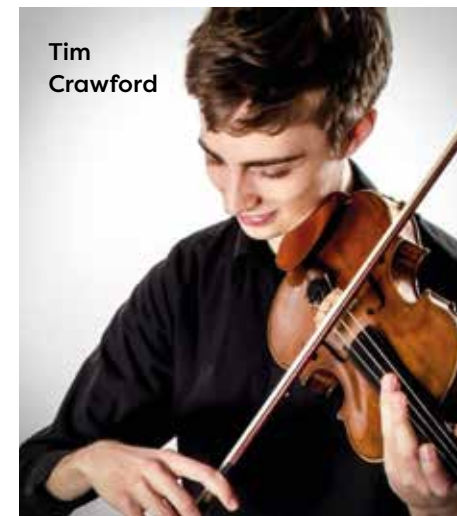

vooral sinds ze in 1919 met haar altvioolsonate bijna een eerste plaats in een door Elizabeth Sprague Coolidge gesponsorde compositiewedstrijd won. Toch werd haar werk na haar dood lange tijd vergeten, en pas weer herontdekt in de jaren '70 van de 20ste eeuw.

In 1918 bracht Clarke zelf als altviolist de première van haar compositie Morpheus ten gehore in de Carnegie Hall in New York. Omdat vrouwelijke componisten niet algemeen geaccepteerd waren, had zij Morpheus gepubliceerd onder het pseudoniem "Anthony Trent". Critici waren unaniem lovend over dit werk van componist "Trent", terwijl ze een andere compositie die Rebecca Clarke tegelijkertijd onder haar eigen naam ten gehore bracht afkraakten. Morpheus, zoon van Hypnos, god van de slaap, is de Griekse god van de dromen. Dit sensuele stuk is een evocatie van het dromerijk. Clarke weet precies hoe ze alle registers van zowel de altviool als de piano hiervoor kan benutten in een perfecte combinatie van dromerigheid en intensiteit. Er zijn momenten van heftigheid en virtuositeit, afgewisseld met verstilde rustpunten. Aan het eind sterven beide instrumenten weg naar absolute stilte. Clarke's muziek is impressionistisch van karakter; ze was een bewonderaar van de muziek van Debussy.

Franz Schubert, 'Nachtstück' op.36 voor zang en piano

Franz Schubert (1797-1828) heeft heel wat gedichten van zijn goede vriend Johann Mayrhofer op muziek gezet. Mayrhofer was chronisch depressief, en pleegde kort na Schubert's dood zelfmoord. Zijn neiging tot sombere gedachten komt vol tot uiting in het lied Nachtstück, waarin een oude

Tim Crawford

minstrel in een bewolkte nacht met zijn harp de natuur inloopt en de nacht toezingt met de wens om in te slapen - voorgoed. De natuur gunt hem de slaap van de dood.

In de piano wordt de tekst ondersteund: als het over een oude man gaat die komt aanlopen, hoor je stappen; als de oude man onder begeleiding van zijn harp de nacht toezingt hoor je in de arpeggio's van de piano harpspel; wanneer de ruisende bomen, het zwenkende gras, en de vogels antwoorden, klinken opgewekte triolenfiguren in de piano. Bij de laatste regels van de tekst speelt de piano een reeks harmonische wisselingen, en eindigt met een rustig majeur akkoord.

'Gretchen am Spinnrade' D118

Schubert had grote bewondering voor de poëzie van Goethe, en heeft zich daar gedurende zijn hele korte leven door laten inspireren. Het vrij hardnekkige verhaal gaat, dat Goethe geen waardering had voor de manier waarop Schubert gedichten van hem op muziek zette. Dat verhaal is

gebaseerd op de omstandigheid dat Goethe (tot teleurstelling van Schubert en zijn vrienden) niet reageerde op aan hem toegestuurde liederen. Maar in recent onderzoek van Goethe's persoonlijke correspondentie en dagboeken wijst niets erop dat de dichter afwijzend zou zijn geweest of "niet muzikaal genoeg" om Schuberts werk te waarderen. Waarschijnlijker is dat hij domweg zoveel te corresponderen had dat hij de tijd niet had om op alles wat hem werd toegestuurd te antwoorden.

Schubert's eerste meesterwerk op poëzie van Goethe was "Gretchen am Spinnrade". Hij componeerde dit lied toen hij 17 jaar oud was. Hij had Goethe's Faust gelezen en koos de scène waarin Gretchen thuis, alleen in haar kamer zittend aan het spinnewiel, zich overweldigd voelt door haar nieuwe liefde. Meteen al in dit vroege lied geeft Schubert de piano een rol niet als begeleider, maar

als betekenisvolle partner naast de zanger. In de pianobegeleiding zijn het draaiende spinnewiel en alle wisselende gemoedsstemmingen van Gretchen hoorbaar. Halverwege het lied stopt plotseling het spinnewiel, wanneer Gretchen uitroept "Und ach sein Kuß!" Als Gretchen dan haar rust weer hervindt, komt het spinnewiel weer op gang.

PAUZE

Ivan Moseley, 'Ik zocht des nachts' voor strijkkwartet, piano en spreker; Nederlandse première

Ivan Mosely was eerst neuroradioloog; hij volgde privé compositielessen bij Hans Heimler. Na zijn medische carrière - 40 jaar later - studeerde hij compositie bij Anthony Gilbert op het Royal Northern College of

Music, in dezelfde tijd als de oprichters van het Navarra Quartet, met wie hij goede vrienden werd. Zijn meest recente première was in juni 2021, de uitvoering van Fourscore, door het Elias String Quartet in Wigmore Hall. Noot van Ivan Mosely zelf, bij het werk dat vandaag zijn première beleeft:

"One of the recurrent areas of concern in today's British society—and more widely, as recent court proceedings in France made clear—is the regrettable treatment of women by men, individually or in general, strangers or close relatives. Thousands of years ago, the author of the Song of Solomon painted this word-portrait of a woman seeking happiness but abandoned by the man with whom she was madly in love and mistreated by the city's officials. These problems are clearly timeless, and I therefore omitted some of the text placing the unfortunate women in a specific time and era; the mood is agonised from the outset, and unresolved."

De gesproken tekst in deze compositie bestaat uit enkele delen van het bijbelse Hooglied. Boven de partituur staat: For Marije and Simone. Onderaan de eerste pagina staat de volgende aanwijzing van de componist: The text, from the King James Authorised Version of the Song of Solomon, chapters 3 and 5, is to be spoken, unpitched, as naturally as possible, so that expression is more important than strict adherence to the notated rhythm.

Gustav Mahler, Pianokwartet in a klein

Gustav Mahler (1860-1911) wordt vooral geassocieerd met grote symfonieën en met vocale muziek. Maar hij begon een

opleiding als pianist, en gaf toen hij 10 jaar was zijn eerste concert. Tijdens zijn opleiding aan het conservatorium in Wenen stapte hij af van het idee om concertpianist te worden, legde zich toe op compositiestudie, en begon met het componeren van kamermuziek. Die heel vroege werken zijn verloren gegaan, op dit pianokwartet na. Mahler was 15 jaar toen hij dit eerste deel van een pianokwartet schreef, met waarschijnlijk de bedoeling dat het een meerdelig werk zou worden (er is nog een stuk van een tweede deel bewaard). Dit eerste deel werd in 1876 uitgevoerd met de jonge componist zelf aan de piano. Daarna is het in de vergetelheid geraakt. Gelukkig is het manuscript niet verloren gegaan, dankzij zijn weduwe Alma Mahler, die het in een map met opschrift "vroege composities" bewaard had. Het werd pas een kleine eeuw na het ontstaan gepubliceerd en uitgevoerd. Luisterend naar dit kwartet verbaast het je

dat dit door een vijftienjarige gecomponeerd is. Een eerste thema wordt rustig ingeleid door de piano, dan voegen de strijkers zich daarbij (“Nicht zu schnell”, is de aanwijzing). De intensiteit loopt op, en dan staat er ook “sehr leidenschaftlich” (zeer hartstochtelijk) in de partituur. Een tweede thema dient zich aan, meer gedecideerd (“entschlossen”). In de doorwerking worden beide thema’s verwerkt, de muziek zwelt aan, haast ondenkbaar dat het maar vier instrumenten zijn die spelen. Hier hoor je al de latere Mahler van de grote symfonieën. Verrassend is, vlak voor het slot, de korte, gepassioneerde cadens voor de viool, in alle vrijheid te spelen (“ungemein rubato und leidenschaftlich”). Dan sterft de muziek weg, en eindigt in twee korte akkoorden, pizzicato voor de strijkers, en even kort in de piano.

Ottorino Respighi, ‘Il Tramonto’ voor zang en strijkkwartet

Ottorino Respighi (1879-1936), studeerde viool en compositie in zijn geboorteplaats Bologna. Toen hij 21 jaar was reisde hij naar St. Petersburg voor compositielessen bij Nikolai Rimski-Korsakov. Ook studeerde hij

in Berlijn bij Max Bruch. Respighi heeft belangrijk bijgedragen aan een opleving van de instrumentale muziek, een kunstvorm die in Italië in die tijd wat achterop was geraakt. Zijn orkestwerken Fontane di Roma, Pini di Roma en Feste Romane werden wereldberoemd, ook dankzij dirigent Arturo Toscanini.

Het gedicht Il Tramonto (De Zonsopgang) is de Italiaanse vertaling van The Sunset van P.B. Shelley. Shelley schreef het sombere The Sunset in 1816, in een periode dat hij zijn dood voelde naderen, en zich zorgen maakte over zijn jonge tweede vrouw Mary, die alleen zou achterblijven na zijn dood (Hij had een zwakke gezondheid en stierf in 1822, op 30jarige leeftijd, in een storm op zee). Het gedicht beschrijft een jong verliefd stel, dat bij zonsopgang samen door een bos dwaalt; de jongeman wil graag met zijn geliefde samen een zonsopgang beleven, en zo brengen ze in het bos de nacht door. Maar bij zonsopgang vindt de jonge vrouw haar lief dood in haar armen; eenzaam leeft ze verder in rouw.

Respighi laat het verhaal de muzikale vorm bepalen, en doet dat met verfijnde dramatische effecten. Zijn subtiele toonzetting voor mezzo-sopraan en strijkkwartet verraadt ook zijn grote kennis van het strijkkwartet: hij speelde jarenlang als violist in een strijkkwartet. Ook al volgt hij met zijn muziek de inhoud van het gedicht haast programmatisch, toch is de muziek op zich zo overweldigend mooi dat het aan luisterplezier zou afdoen om de tekst woord voor woord mee te lezen. In het heftige begin spelen de strijkers chromatisch neerdalende motieven die eindigen met een cello-solo. Dan zet de zangstem een soort recitatief in. Een meer geanimeerd

klinkende passage volgt, waarin over het verliefde jonge paar dat door een bos loopt wordt gezongen. Onder de tekst die de natuur in het bos beschrijft is de muziek lyrisch en vloeiend. De maan komt op: (E il giovine sussura: “Non è strano? Io mai non vidi il sorgere del sole, o Isabella. Domani a contemplarlo verremo insieme.”: En de jongen fluisterde: Is het niet vreemd dat ik nog nooit de zon heb zien opkomen? O Isabella, morgen zullen we komen om die samen te zien”). Opvallend is de nadruk in de muziek op het woordje “sole” (zon). Een zacht ruisend tussenspel van het kwartet luidt de nacht in, waarin het paar zich in liefde verenigt. Dan komt het dramatische moment, in de zang zowel als in de

begeleiding, waarop de vrouw ontwaakt en merkt dat haar geliefde dood in haar armen ligt. Het strijkkwartet geeft geaccentueerde akkoorden daarbij. Neergaande lijnen in de zang weerspiegelen haar verder leven in rouw. Het strijkkwartet begeleidt de slotzinnen met tedere melodieën. Tenslotte wordt verteld hoe de vrouw, als ze zelf gaat sterven zegt: oh! che il mio epitaffio, che il tuo sia: Pace!”Questo dalle sue labbra l’unico lamento (“O, dat, net als het jouwe, mijn grafscrift mag zijn: Vrede! Dit was de enige rouwklacht die van haar lippen kwam.). Het woord “pace” (vrede) krijgt in de zang brede nadruk. Tekst: Maaïke Zimmerman

Vrijdag 4 april

The art of nuevo TANGO

20.00, Van Houtenkerk

Tango avond met Juan Pablo Jofre

- After the Rain
voor viool, cello, contrabas en piano
- La Scaloneta
voor bandoneon, viool, cello, contrabas en piano
- Manifesto
voor bandoneon, strijkkwartet, contrabas en piano
- Milongon
voor bandoneon, viool 1 en 2, altviool, cello en contrabas
- Primavera
voor bandoneon, strijkkwartet, contrabas, klarinet en piano
- Tango movements
voor bandoneon, strijkkwartet, contrabas en piano
- Tangofonus
voor bandoneon, viool 1 en 2, altviool, contrabas en piano

- The fifth season
voor bandoneon, viool, cello, contrabas en piano
- Universe
voor bandoneon, strijkkwartet en contrabas

Musici

Juan Pablo Jofre (bandoneon)
Tim Crawford (viool)
Floor Le Coultre (viool)
Simone van der Giessen (altviool)
Guy Johnston (cello)
Ximo Clemente Riera (contrabas)
Nicolas Rimmer (piano)

Ook al komt zijn naam niet voor in het programma van dit tango concert, toch is zijn invloed op de nu uitgevoerde tangomuziek niet weg te denken: Astor Piazzolla (1921-1992) groeide op met de bandoneon, maar ook met klassieke muziek. Na een periode in New York kwam hij terug in Buenos Aires, en werd een geliefde bandoneonspeler in tango orkesten. Vanaf 1954 woonde hij in Parijs, o.a. om bij Nadia Boulanger klassieke compositie te studeren. Zij vroeg hem tijdens de lessen een keer om iets te spelen van de tangomuziek die hij op zijn bandoneon had gespeeld in Argentinië. Toen ze dat hoorde zei ze: "Je klassieke stukken zijn goed geschreven, maar de

ware Piazzolla is hier. Laat hem nooit in de steek." Dat was de aanleiding voor Astor Piazzolla om zijn geheel eigen klassieke tangomuziek te ontwikkelen, de "Tango nuevo", zoals hij het zelf noemde: een versmelting van de drie genres die hem na aan het hart lagen: tango, jazz en klassiek. Piazzolla vergrootte de ritmische en harmonische complexiteit van de muziek in deze nieuwe tango's, die niet meer waren om op te dansen, maar om naar te luisteren. Veel luisterplezier bij het programma van deze tango avond.

Tekst: Maaïke Zimmerman

Vrijdag 4 april

Late Night Concert: De nacht

22.00, Van Houtenkerk

Leo Samama

• Introductie en toelichting

Wolfgang Amadeus Mozart

• Adagio KV 356
voor glasorgel

Arnold Schönberg

• Verklärte Nacht opus 4
voor strijks sextet met voordracht

Vanessa Lann

• Night Passage
voor glasorgel en strijkers

Musici

Rogier Kappers (glasorgel)

Tim Crawford (viool)

Tim Brackman (viool)

Floor Le Coultre (viool)

Simone van der Giessen (altviool)

Anastasia Feruleva (cello)

Guy Johnston (cello)

Leo Samama (voordracht)

Wolfgang Amadeus Mozart, *Adagio K356 voor glasorgel*

Het glasorgel, oftewel de glasharmonica, was een uitvinding van Benjamin Franklin (1705-1790) één van de founding fathers van de Verenigde Staten, maar ook wetenschapper en uitvinder. Vanaf de wereldpremière in 1762 werd het instrument in heel Europa populair, vanwege de “hemelse klank” ervan. Talloze componisten hebben muziek voor dit instrument geschreven. Ook Mozart was gefascineerd door de glasharmonica, en heeft er verschillende composities voor geschreven, waaronder dit gevoelige Adagio in c klein.

Maar het glasorgel, dat zo enorm populair was in de 18e en het begin van de 19e eeuw, verdween vrijwel helemaal van de aardbodem, op een enkel museumstuk na. Dat kwam doordat het verhaal ging dat de ijle klank ervan hypnotiserend, ziek- of zelfs gekmakend zou zijn. Er kwam in de loop van de 20ste eeuw echter een wedergeboorte van het glasorgel. Niet alleen schreef in 1919

Richard Strauss het instrument voor in de partituur van *Die Frau ohne Schatten*, maar ook andere componisten begonnen het instrument te herontdekken. Duitse en enkele Amerikaanse bouwers begonnen nieuwe glasorgels te ontwerpen en te bouwen; er was ook vanuit de filmindustrie belangstelling voor het glasorgel. In Nederland is er nu ook een opleving van het glasorgel, dankzij Rogier Kappers, die zelf het eerste Nederlandse glasorgel bouwde met meer dan 50 glazen. Hij zal vanavond twee keer met zijn glasorgel optreden.

Arnold Schönberg, *‘Verklärte Nacht’ op.4 voor strijks sextet*

Arnold Schönberg (1874-1951) schreef dit symfonische gedicht in de periode dat hij nog niet met zijn twaalftoons muziektaal de grote muziekvernieuwer van de 20ste eeuw zou worden. *Verklärte Nacht* is een laat-romantisch werk, waarin overigens wel al soms nieuwe harmonische combinaties voorkomen. In dit sextet volgde Schönberg het gedicht van Richard Dehmel op de voet: De vijf delen (net als de vijf coupletten van het gedicht) volgen elkaar zonder onderbreking op. Eerst

horen we hoe een man en een vrouw door een winters bos wandelen (“Sehr langsam”); dan biecht de vrouw op dat ze zwanger is, maar niet van haar vriend (“Breiter”). Kort wordt, in een onderdeel met de aanwijzing “Schwer betont”, de bedrukte sfeer geschetst. Dan, ingeleid door een stralende melodie in de eerste cello (“Sehr breit und langsam”) vergeeft de man de vrouw, en belooft trouw aan haar en haar kind. Tenslotte (“Sehr ruhig”) vallen de twee elkaar in de armen. Schönberg vond dat muziek puur vertellend kon zijn; dit maakte de tekst die hem geïnspireerd had nu overbodig. Vergeet het gedicht, en laat je door de muziek meevoeren, van duisternis, bedruktheid, en wanhoop, via aanvaarding naar vreugde, en vooral: verwondering.

Vanessa Lann, ‘Night Passage’ voor glasorgel en strijkers

Vanessa Lann (geboren 1968) begon met pianospelen en componeren al op vijfjarige leeftijd. Ze studeerde in New York en in Boston. Ze is afgestudeerd aan de Harvard University en aan het Royal Conservatory in Den Haag. Overal ter wereld worden haar composities uitgevoerd. Ze ontving opdrachten en prijzen van internationaal beroemde solisten, ensembles, en organisaties. Lann woont en werkt in Nederland als componist en pianist. Ze werkt ook als hoogleraar aan de Webster University in Leiden, waar ze musicologie, wiskunde, Oosterse filosofie en multimedia doceert. Haar composities worden gepubliceerd bij DONEMUS, en zijn regelmatig op de radio

te horen; ook zijn ze op CD uitgebracht. Haar meest recente CD is: moonshadow sunshadow: een compilatie van stukken die ze gedurende de afgelopen 25 jaar heeft geschreven. In haar werk maakt ze gebruik van repeterende figuren, en ook van structuren die zijn gebaseerd op getalsmatige patronen. Ritueel en humor zijn ook belangrijke elementen in haar muziek. Vaak plaatst ze alledaagse geluiden en gebaren in onalledaagse contexten, waardoor deze belicht worden vanuit nieuwe, verrassende perspectieven. In 2019 ontving Vanessa Lann de Buma Classical Award, voor de meest-uitge-

voerde Nederlandse componist wereldwijd. Night Passage is het eerste stuk dat ooit in Nederland voor glasorgel gecomponeerd is. Lann is gefascineerd door de mogelijkheid van dit orgel om in combinatie met de strijkinstrumenten tonen uit het niets te laten beginnen. Alle instrumenten worden ten volle benut in deze dromerige, boeiende compositie.

Tekst: Maaïke Zimmerman

Zaterdag 5 april

Salon concert

16:00, van Houtenkerk

Claude Debussy

- Clair de lune uit: Suite Bergamasque, voor strijkwartet, arr. Tony Kime

Frédéric Chopin

- Nocturne opus 9 nr 2 voor cello en piano

Maurice Ravel

- Ondine uit: Gaspard de la Nuit, piano solo

Juan Pablo Jofre

- Behind the curtains voor altviool en bandoneon

Edward Elgar

- Chanson de Nuit Arrangement voor strijkkwartet

Claude Debussy

- Clair de lune uit: Fêtes galantes livre I, voor zang en piano

Florence Price

- Elfentanz voor viool en piano

Claude Debussy

- Rêverie voor piano solo

Henri Mancini

- Moonriver voor piano en 2 violen, arr. Tom Poster

Astor Piazzolla

- Yo soy María arr. voor zang en strijkkwartet

Musici

Karin Strobos (mezzo-sopraan)
Juan Pablo Jofre (bandoneon)
Tim Crawford (viool)
Tim Brackman (viool)
Floor Le Coultre (viool)
Simone van der Giessen (altviool)
Guy Johnston (cello)
Nicolas Rimmer (piano)
Jude Kayakrian (piano)

Zaterdag 5 april

Avondconcert

20:00, van Houtenkerk

Wolfgang Amadeus Mozart

- *Ganz kleine Nachtmusik* voor strijktrio

Claude Debussy

- Sonate voor cello en piano L135
- *Prologue: Lent, sostenuto e molto risoluto*
- *Sérénade: Modérément animé*
- *Finale: Animé, léger et nerveux*

Robert Schumann

- *Gesänge der Frühe* opus 133, piano solo
- *Im ruhigen Tempo*
- *Belebt, nicht zu rasch*
- *Bewegt*
- *Im Anfange ruhiges, im Verlauf bewegtes Tempo*

Joaquín Turina

- *Circulo* opus 90
- *Fantasia para piano, violon y violoncello*
- *Amanecer*
- *Melodía*
- *Crepúsculo*

PAUZE

Franz Schubert

- *Notturmo* opus 148 voor pianotrio

Hector Berlioz

- *Les Nuits d'été*
- *Villanelle*
- *Le Spectre de la Rose*
- *Absence*
- *L'Île inconnue*

voor zang en strijkkwartet, arr. Max Knigge

Musici

Karin Strobos (mezzo-sopraan)
Tim Crawford (viool)
Floor Le Coultre (viool)
Simone van der Giessen (altviool)
Anastasia Feruleva (cello)
Nicolas Rimmer (piano)

Wolfgang Amadeus Mozart, 'Ganz kleine Nachtmusik' voor strijktrio

Dit als serenade opgebouwd stuk is een jeugdwerk van Mozart (1756-1791), vermoedelijk geschreven toen hij 13 of 14 jaar oud was. Een kopie ervan, uit 1780, is kort geleden teruggevonden in de archieven van de Muziekbibliotheek van Leipzig. Na zorgvuldige studie is vastgesteld dat dit inderdaad een authentiek jeugdwerk van Mozart is. Het bestaat uit zeven korte deeltjes, te beginnen met een mars. Het werd voor het eerst uitgevoerd in september 2024, in de Internationale Stiftung Mozarteum in Salzburg.

Claude Debussy, Sonata voor cello en piano L.135

In 1914, toen Europa werd verscheurd door de eerste Wereldoorlog, schreef Claude Debussy (1862-1918) aan zijn vriend, de dirigent Bernard Molinari, dat hij was begonnen aan een cyclus van zes sonates voor verschillende instrumenten. Hij was toen al ongeneeslijk ziek. Uiteindelijk waren pas drie van de zes sonates

voltooid op het moment dat Debussy stierf, waaronder de cellosonate. Deze cellosonate wekt de indruk van een soort collage van muzikale ideeën, vaak zuiver klankeffecten, klankbeelden, die dan weer overstemd worden door nieuwe gedachten die niets met het voorgaande te maken hebben. In de slechts 12 minuten durende sonate passeren alle kleuren van de cello de revue. Vaak wordt beweerd dat Debussy bij het componeren gedacht heeft aan de droevige clown Pierrot Lunaire, maar dat idee kwam van cellist Louis Rosoor, die het stuk in 1916 uitvoerde en in zijn programma bij elk deel een frase over de verliefde Pierrot schreef.

Robert Schumann, Gesänge der Frühe op.133 voor piano solo

Robert Schumann (1810-1856) componeerde de *Gesänge der Frühe* in 1853. Clara Schumann noemde ze in haar dagboekaantekeningen "dageraadlie-

deren”. Zelf beschreef Schumann ze als “impressies bij het naderen en opbloeien van de morgen, maar meer als een uitdrukking van een gevoel dan als een schildering.” Hij droeg het werk op aan “Diotima”: dit was waarschijnlijk een verwijzing naar werk van Friedrich Hölderlin. Voor Hölderlin was Diotima, die hij in gedichten aanbad, de verpersoonlijking van de liefde. Ook was ze de hoofdpersoon in diens briefroman *Hyperion* oder der Eremit in Griechenland. Ook in die roman wordt op poëtische manier de overgang van de nacht naar de dag, het ontwaken van de natuur, en de opkomst van de zon beschreven. Zoals bekend was Schumann een groot kenner en liefhebber van literatuur. Hij streefde altijd naar een versmelting van literatuur en muziek, en bedacht het begrip “Poëtische Musik”.

Joaquín Turina, *Circulo* voor piano trio

Joaquín Turina (1882-1949) is vooral bekend door zijn werken voor orkest met hun Spaanse klankkleur. Van 1905-1914

studeerde hij in Parijs, en maakte kennis met de muziek van de Franse impressionisten. Werk dat hij sinds zijn tijd in Parijs schreef heeft dan ook naast een Spaans ook een Frans coloriet. Het pianotrio *Circulo*, met als ondertitel: *Fantasia* voor Piano, Viool en Cello, dateert uit 1936. Er zijn drie delen: *Amanecer* (Dageraad), *Mediodía* (Middag), en *Crepúsculo* (Schemering). In het eerste deel lijkt de geleidelijke opkomst van de zon gesuggereerd te worden; het deel eindigt in stralende vreugde; het lenteachtige tweede deel is opgewekt van karakter, zonder dat de Spaanse middagzon té hard brandt; het derde deel, *Schemering*, volgt zonder onderbreking en eindigt heel sereen. Aan het slot komt het begin van de Dageraad nog terug, en dat verklaart ook de titel van dit werk: *Circulo*.

PAUZE

Franz Schubert, *Notturmo* voor piano trio op. 148

Toen Franz Schubert (1797-1828) stierf, liet hij een groot aantal niet-gepubliceerde werken achter, die soms vaak decennia later pas in druk verschenen. Eén daarvan is dit *Adagio*, zoals Schubert het zelf in het manuscript noemde. De titel “*Notturmo*”, waaronder het werk algemeen bekend is, is bedacht door de uitgever, Anton Diabelli. Er wordt aangenomen dat dit lyrische *Adagio* oorspronkelijk door de componist bedoeld was als langzaam deel van zijn beroemde pianotrio in *Bes*, maar dat hij uiteindelijk koos voor een ander deel van dat trio. “*Notturmo*” is overigens wel een passende

titel voor dit dromerige ééndelige stuk. Nachtelijke rust wordt in het begin gesuggereerd, met viool en cello die samen in close harmony een hemelse melodie spelen boven harp-achtige arpeggio's van de piano. Als de piano dit thema overneemt begeleiden de strijkinstrumenten het met pizzicato akkoorden. Afgewisseld met een wat “assertiever” tweede thema keert het eerste thema toch steeds weer terug. Deze twee gegevens wisselen elkaar af in telkens veranderende harmonieën.

Hector Berlioz, *Les Nuits d'Été*, arr. voor zang en strijkkwartet door Max Knigge
Hector Berlioz (1803-1869) koos voor deze compositie zes gedichten van zijn buurman en vriend, de dichter Théophile Gautier. Het thema van de gedichten is: liefde in verschillende verschijningsvormen: jeugdige onschuld, verlies, hervonden geluk. Oorspronkelijk compo-

neerde Berlioz deze liederen voor zangstem en piano. Maar de door hemzelf georkestreerde versie wordt het meest uitgevoerd. De liederen zijn in 2013 door componist Max Knigge gearrangeerd voor zangstem en strijkkwartet. Berlioz, vooral bekend vanwege groots symfonisch werk zoals bijvoorbeeld de *Symphonie Phantastique*, *Damnation de Faust*, en *Harold en Italie*, liet zich in *Les nuits d'été* kennen als componist van een werk van grote intimiteit. Het arrangement voor stem en strijkkwartet door Max Knigge doet aan die intimiteit van de muziek alle recht. Vier van de zes liederen worden nu in dat arrangement uitgevoerd:
Villanelle is een verheerlijking van de lente: de komst van bloemen, de terugkeer van de vogels, het wandelen in de opbloeiende natuur: het seizoen voor verliefde mensen,
Le spectre de la rose, de geest van een

roos die een mooi jong meisje tijdens een bal droeg, blijft haar elke nacht bezoeken, De roos betreurt niet dat hij dood is, en zegt dat zelfs koningen jaloers op hem zullen zijn omdat hij geplukt is door haar, en haar borst heeft mogen sieren.

Absence: de zanger ervaart een enorme afstand die haar scheidt van de geliefde. l'Île inconnue is het luchtigste van deze liederen: "Waar wil je heen?", vraagt de zanger aan het beminde mooie meisje in zijn boot. "Naar Noorwegen, of naar

Java?". Ze antwoordt: "Ik wil naar de trouwe kust van een eiland van eeuwige liefde". "Zo'n kust, m'n liefste, is in het land van de liefde nauwelijks te vinden". In de muziek is het kabbelende water te horen.

Tekst: Maaïke Zimmerman

Zondag 6 april

Ochtend concert

11:00, van Houtenkerk

Samuel Barber

- Sure on this shining Light voor koor en piano

Franz Schubert

- Der Leiermannit: Winterreise

Jacob van Eyck

- O Slaep, O Zoete Slaep NVE70 voor blokfluit

Camille Saint-Saëns

- Calme der Nuits opus 68 voor koor

Karol Szymanowski

- La Fontaine d'Arethuse uit: Mythes, opus 30 nr 1, voor viool en piano

Franz Schubert

- Nacht und Träume voor altviool en piano

Bela Bartók

- An evening in the village voor hobo en piano

Richard Strauss

- Die Nacht arrangement voor koor en strijkers

Arvo Pärt

- Für Alina voor glasorgel

Thea Musgrave

- Loneliness uit: Night Windows, voor hobo en piano

Arvo Pärt

- Pari Intervallo voor glasorgel

Ēriks Ešēvalds

- Stars voor kamerkoor

Musici

Rogier Kappers (glasorgel, zang)
Erik Bosgraaf (blokfluit)
Hans Wolters (hobo)
Tim Crawford (viool)
Simone van der Giessen (altviool)
Nicolas Rimmer (piano)
Kamerkoor Victoria, o.l.v. Robert van der Vinne

Samuel Barber, 'Sure on this shining night' voor koor en piano

Samuel Barber (1910-1981) is bekend vanwege zijn instrumentale muziek (voor orkest en kamermuziek ensembles), maar ook vanwege de grote hoeveelheid vocale muziek van zijn hand, voor solozang en voor koor. Veel van de meer dan 100 werken die hij schreef voor zang en piano zijn nog niet eens gepubliceerd. Sure on this Shining Night is een deel van zijn Four Songs (Op.13). Dit koorlied is een graag uitgevoerd en populair werk geworden.

Uit het hele lied spreekt Barber's gave voor het componeren voor zangstem. Lyrische melodielijnen klinken, soms vervlochten in canon, boven de sobere akkoorden van de piano. Het lied heeft een tijdloze schoonheid, waarin met eenvoudige middelen de ontzagwekkende uitgestrektheid van het heelal wordt gesuggereerd. Het eindigt kalm, de stemmen zingen de laatste versregel als één, en de piano speelt het slotakkoord. De tekst is gebaseerd op een gedicht van Barber's goede vriend, de dichter James Agee, en komt uit diens eerste bundel Permit Me Voyage.

Franz Schubert, 'Der Leiermann' uit Winterreise D.911

Franz Schubert (1797-1828) is één van de grondleggers van het kunstlied; zijn laatste cyclus, Die Winterreise, is het hoogtepunt van zijn liederencomposities. Het is een op muziek gezette selectie van gedichten uit een bundel (1823/24) van Wilhelm Müller. De cyclus is opgezet als een eenzame reis door de winterkou van iemand die is gaan zwerven na een verbroken liefdesrelatie. De verteller/zanger gaat door uiteenlopende stemmingen, soms peinzend of vragend, twijfelend of ironisch, dan weer berustend en verzoend met de naderende dood. Op zijn zwerftocht komt hij allerlei elementen van het winterlandschap tegen, zoals stille dorpjes, sneeuw, ijs, ook kraaien en raven. De enige mens die hij ontmoet is de man met het draaiorgeltje, in het laatste lied: Der Leiermann. Buiten het dorp staat deze orgelman in de kou, en draait met van kou verdoofde vingers aan zijn orgeltje. Niemand luistert naar hem, zijn centenbakje blijft leeg, zijn enige gezelschap zijn een paar grommende honden. Dan stelt de "ik" van het lied hem voor om samen verder

te trekken, en wil dan de orgeldraaier zijn liederen begeleiden?

In Schubert's liederen doet de piano veel meer dan alleen begeleiden, en schildert met klank de omgeving waar de reiziger doorheen trekt.

Jacob van Eyck, 'O Slaep, O Zoete Slaep', NVE 70 voor blokfluit

Jacob van Eyck (1590-1657) was in zijn tijd vooral bekend als beiaardier. Hij was blind, maar begenadigd met een bijzonder scherp gehoor. Als jongeman leerde hij spelen op de beiaard, en ook verdiepte hij

zich in de mechaniek van het klokkenspel en het stemmen van de klokken. Vanuit zijn geboorteplaats Heusden in Brabant ging van Eyck naar Utrecht, en werd al snel beiaardier van de Dom. Wat later werd hij Directeur van de klok-werken tot Utrecht, en had daarmee de verantwoordelijkheid voor alle belangrijke klokken in de stad. Geleerden uit zijn tijd roemden hem om zijn scherpe inzicht in de fabricage en het stemmen van klokken. Constantijn Huygens

droeg zijn gedrukte geschriften op aan Van Eyck. Het is wel leuk om te vermelden dat Van Eyck veel samenwerkte met de gebroeders François en Pieter Hemony, beroemde klokkengieters, afkomstig uit Lotharingen. De broers Hemony hebben heel wat carillons voor kerken in Nederland gebouwd. Het carillon van de Grote Kerk in Weesp bestaat uit 38 klokken waarvan dertien klokken door Pieter Hemony in 1671 gegoten zijn. Een Hemony wordt nog altijd beschouwd als de Stradivarius onder de carillons.

Tegenwoordig is van Eyck vooral bekend als componist van blokfluitmuziek. Blokfluit spelen was een hobby van hem, maar hij deed dat zo virtuoos, dat de stad Utrecht hem vroeg om blokfluit te spelen voor de 'wandellende luiden' op het Janskerkhof. Hij kreeg de bijnaam "De Stichtse Orpheus". Zijn improvisaties zijn genoteerd in de beroemde bundel Der Fluyten Lusthof. De bundel (waarvan ook nog een tweede deel verscheen) bevat zijn variaties over bekende melodieën uit Frankrijk, Italië of Engeland, zoals ze in de vele liedboekjes in die tijd bekend waren. Eén van die variaties is O Slaep, O Zoete Slaep.

Camille Saint Saëns, 'Calme des Nuits' op. 68 voor koor

Camille Saint Saëns (1835-1921) groeide op in een stimulerend milieu. Hij was een uitzonderlijk begaafd kind. Nog geen 4 jaar oud, schreef hij zijn eerste muziekstukjes. Op zevenjarige leeftijd kreeg hij piano- en orgelles. Toen hij dertien jaar was werd hij toegelaten op het Conservatorium van Parijs. Zijn eerste symfonie schreef hij toen hij 18 jaar was. In de loop van zijn leven schreef hij ook veel vocale muziek – liederen en opera's,

een Requiem voor koor en groot orkest, oratoria, en mottetten.

In 1882 componeerde hij twee stukken voor koor: Calme des nuits en Les fleurs et les arbres. Zijn muziek daarbij illustreert op diepzinnige manier de tekst (die St. Saëns zelf schreef). In Calme des nuits komen heel veel lange noten voor, en de dynamiek is vrijwel ononderbroken piano, pianissimo. Het contrast tussen de kalmte en stilte van de donkere nacht en de schittering van de zonnige dag (bij "L'éclat du soleil") is indrukwekkend. Het stuk sterft tenslotte uit in een volkomen rustig niets (wanneer immers gezongen wordt: "Alleen de dichter wordt gegrepen door de liefde voor rustige zaken").

Karol Szymanowski, La fontaine d'Arethuse, uit 'Mythes' op. 30

Karol Szymanowski (1882-1937) werd geboren op het landgoed van zijn familie, in het gouvernement Kiev, destijds onderdeel van Polen. Zijn eerste muzieklessen kreeg hij van zijn vader. Na zijn muziekstudie in Warschau (1901-1904) reisde hij rond in Europa, en maakte kennis met de laatromantische muziek van componisten als Brahms, Wagner, Strauss, en Reger, maar ook met het impressionisme van Debussy en Skriabin. Szymanowski componeerde Mythes in samenwerking met de violist Pawel Kochanski, die de première speelde in 1916, met Szymanowski zelf aan de piano. De componist verklaarde vaak dat hij samen met Kochanski een nieuwe stijl van vioolspelen had geschapen, een nieuw idioom. Szymanowski heeft grote invloed gehad op componisten als Bartók en Prokofiev. Deze laatste zocht na het horen van Mythes meteen contact met Kochanski, om met hem te overleggen over

zijn vioolconcert. Drie verhalen uit de Griekse mythologie zijn onderwerp van de drie toondichten van Mythes. Het eerste deel, La fontaine d'Arethuse, is geïnspireerd door het verhaal over de nimf Arethusa die achtervolgd werd door de riviergod Alpheus, en tenslotte in een bron veranderde. Eerst zingt de viool rustig en in heel hoge registers, terwijl de piano daaronder zachtjes murmelt. Beide instrumenten worden dan ingezet voor fascinerende, en extreem gecompliceerde passages die opbouwen naar een uitbarsting (de achtervolging?). Gevarieerde herhalingen van de openingspassage lopen uit op tremolo's en glissando's van de viool en een reeks trillers die verstild eindigen in het niets.

Uit deze compositie met zijn vloeiende, sprankelende klankbeelden en de verfijnde kleuring van de instrumenten blijkt de invloed van de Franse impressionisten. Maar in Szymanowski's handen komt dat impressionisme op een heel eigen manier tot uitdrukking...

Franz Schubert, Nacht und Träume voor piano en altviool

De beeldspraak van "nacht" en "dromen" was, evenals van "verlangen", "liefde", "eenzaamheid", en "dood" een essentieel element in de kunst van de romantiek. Het korte gedicht over nacht en dromen van Matthäus von Collin inspireerde Schubert tot dit romantische lied. Hij componeerde dit vermoedelijk in 1822, toen de eerste verschijnselen van zijn ziekte zich al aandienen. Het arrangement voor altviool, met daarbij Schubert's wiegende pianopartij, maakt er een serene en dromerig "Lied ohne Worte" van.

Bela Bartók, 'An evening in the village' voor hobo en piano

Bela Bartók (1881-1945) begon al vroeg in zijn carrière traditionele volksmuziek te verzamelen en te bewerken. In 1905 ontmoette hij Zoltan Kodály. Samen reisden ze naar afgelegen dorpen om Roemeense, Slowaakse en Hongaarse volksmelodieën, -liederen en -dansen te verzamelen. In 1908 schreef Bartók Tiz könnyű zongoradarab ("Tien makkelijke pianostukjes"), waarvan An Evening in the Village nummer 5 is. Hij speelde dit stuk graag zelf tijdens recitals; in een interview legde hij uit dat dit een "originele, eigen compositie" was, "met thema's die ik zelf heb bedacht", ... "de thema's zijn in de stijl van Hongaarse en Transsylvanische volksmelodietjes. Er zijn twee thema's die elkaar afwisselen. Het eerste is in een parlando-rubato ritme en het tweede is in een dansant ritme; dit tweede thema is min of meer een imitatie van een boer die fluit speelt".

Richard Strauss, 'Die Nacht' gearrangeerd voor koor en strijkers

Richard Strauss (1864-1949) is vooral bekend om zijn opera's en symfonische toongedichten, maar hij heeft ook zijn hele leven liederen geschreven. In 1885 componeerde hij acht liederen op gedichten van Hermann Gilm. Het derde daarvan is Die Nacht, voor tenor of bariton en piano. Het lied is nu te horen in een arrangement voor koor en strijkers. De tekst is doortrokken van siddering en angst. De angst dat de nacht niet alleen alles wat het daglicht glanzend, lieflijk en vertrouwd maakt wegneemt, maar ook de geliefde zal stelen. De dichter smeekt zijn geliefde om dicht bij hem te komen ("Seele an Seele"), bang als hij is dat

de nacht haar ook steelt. Strauss heeft in zijn lied die atmosfeer van het gedicht treffend verklankt, ook hoe aan het begin het langzaam komen aansluipen van de nacht wordt uitgebeeld in de muziek, waarna gaandeweg de zang en de begeleiding heftiger en sensueler wordt.

Arvo Pärt, 'Für Alina' voor glasorgel

(Zie voor informatie over het glasorgel de toelichting bij het Late Night concert van vrijdag 4 april).

Arvo Pärt werd geboren in Estland in 1935, in de periode van de Sovjet overheersing. In zijn eerste composities zijn invloeden van Bartók, Prokofjev en Shostakovitch te horen. Ook gebruikte hij de twaalftoonstechniek van Schönberg, wat hem op kritiek van het Sovjetregime kwam te staan. Hij kwam ook in conflict met het regime door de religieuze muziek die hij schreef nadat hij was toegetreden tot de Russisch-orthodoxe kerk. Hij bleef experimenteren en zoeken; tenslotte trok hij zich voor lange tijd terug, en ging oude middeleeuwse en renaissance muziek bestuderen. Uiteindelijk ontdekte hij zijn geheel eigen stijl van componeren, die hij zelf "tintinnabuli" stijl noemde (tintinnabuli is Latijn voor "klokjes"): muziek die klinkt als het geluid van klokken of bellen. Deze muziek wordt gekenmerkt door simpele harmonieën, vaak ook door enkele noten of drieklanken, die volgens de componist als bellen of klokjes klinken. Arvo Pärt verliet Estland in 1980 en woont sinds 1981 in Berlijn.

Het korte pianostuk (nu op glasorgel gespeeld) Für Alina is het eerste werk dat

Pärt in 1976 na veel jaren van creatieve crisis schreef in zijn nu ontdekte tintinnabuli stijl. Er is geen maatsoort voorgeschreven, de noten van de melodie worden steeds langer, om daarna weer ingekort te worden. De toehoorder ervaart ook belangrijke stilstanden in de muziek, als een soort bezinning. De componist geeft als aanwijzing voor de uitvoering: "Ruhig, erhaben, in sich hineinhorchend". Er gaat een meditatieve rust uit van deze muziek.

Thea Musgrave, Uit Night Windows: "Loneliness" voor hobo en piano

Thea Musgrave is een Schotse componist, geboren in 1928, in Edinburgh. Ze studeerde aan de universiteit van Edinburgh, en daarna in Parijs bij Nadia Boulanger. Ook heeft ze gestudeerd bij Aaron Copland. In 1970 werd ze gasthoogleraar aan de universiteit van California, Santa Barbara, en raakte meer en meer betrokken bij het muziekleven in de Verenigde Staten, waar ze sinds 1972 bleef wonen. Ze schreef veel opera's, werken voor muziektheater, en composities voor orkest.

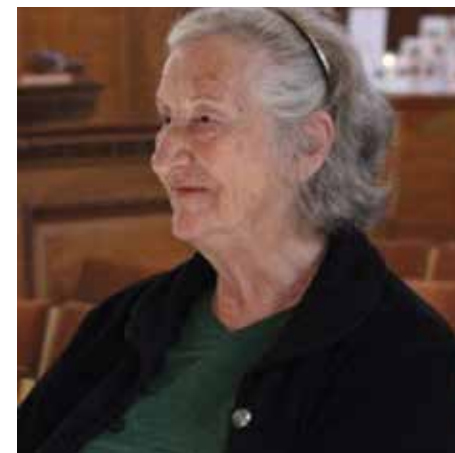
Thea Musgrave is een gewaardeerd collega en docent. In antwoord op een vraag van een interviewer over wat het betekende om een vrouwelijke componist te zijn, zei ze: "Yes I am a woman, and I am a composer. But rarely at the same time". Ze gaf toe dat een componistencarrière niet altijd makkelijk is. Toen iemand van de BBC haar vroeg wat ze jonge componisten zou aanraden zei ze: "Don't do it, unless you have to. And if you do, enjoy every minute of it."

Bij haar compositie Night Windows gaf de componist zelf deze toelichting:

Walking down a darkened street it's hard to resist looking in through lighted windows and catching a glimpse of other people's lives. The imagination lingers...

Night Windows is the title of a painting by Edward Hopper of a scene in one such lighted window. However, the scenes in this work – though reflecting something of all the loneliness in so many of the Hopper paintings – are all imaginary: highly charged emotional moments.

Loneliness: Anger: Nostalgia: Despair:

Frenzy.

Arvo Pärt, *Fratres* voor glasorgel

Net als het hiervoor uitgevoerde Alina hoort Fratres ("Broeders") bij de eerste werken die Pärt schiep direct nadat hij zijn tintinnabuli stijl had ontdekt. Het driedelige werk is gecomponeerd om op verschillende instrumenten uitgevoerd te worden. Dit is mogelijk omdat het muzikale materiaal niet is gebonden aan het timbre van een specifiek instrument. Dit was ook gebruikelijk in Middeleeuwse - en Renaissance-muziek, die Pärt intensief had bestudeerd voordat hij zijn eigen stijl had gevonden. Fratres is een set variaties, die van elkaar gescheiden zijn door slagwerk-achtige motieven. Door het hele stuk heen is een terugkerend motief te horen dat telkens in een andere octaaf klinkt. Typerend voor Pärt is de ogenschijnlijke eenvoud van de compositie, die toch aan strikt mathematische regels onderworpen is, regels die de beweging van de verschillende stemmen, de lengte van de melodie en van de frasen en maatsoorten bepalen.

Ēriks Ešenvalds, *'Stars'* voor kamerkoor

Ēriks Ešenvalds (geboren 1977) is een jonge Letse componist, die met zijn vernieuwende composities al veel prijzen heeft gewonnen. Hij brengt een buitenaards geluid in zijn muziek teweeg, door het toepassen van bijvoorbeeld gestemde wijnglazen (zoals in Stars), of in andere composities met de hand bediende klokjes of Tibetaanse klankschalen. Zo weet hij beelden uit de natuur als het Noorderlicht, of vulkanen, levendig in klank te vatten. Stars, dat Ešenvalds in 2011 schreef voor de Salt Lake Vocal Artists/Salt Lake Choral Artists, is de toonzetting van een gedicht uit 1920, van Sara Teasdale (1884-1933). De gestemde glazen zijn een constante aanwezigheid in dit stuk. Ze leiden het stuk in, en zijn voortdurend een glinsterende begeleiding bij de glanzende eenvoud van de gezongen tekst. Het in sterkte op- en-neer gaan van de stemmen, steeds begeleid door de dicht op elkaar liggende akkoorden van de glazen, geeft de luisteraar een gevoel van zweven. Het werk eindigt met een kort tussenspel van de glazen, tot de stemmen allemaal samen wegsterven in een laatste akkoord. Men heeft Ešenvalds wel één van de leidende componisten in het voortbrengen van "muzikale mystiek" genoemd, en de compositie Stars ondersteunt dat idee inderdaad.

Tekst: Maaïke Zimmerman

Zondag 6 april

Grande finale

16:00, van Houtenkerk

Leo Samama

- Inleiding

Antonio Vivaldi

- La Notte
voor blokfluit, fagot, strijkers en klavecimbel

Ludwig van Beethoven

- Mondschein sonate voor piano
- *Adagio sostenuto*
- *Allegretto & Trio*
- *Presto agitato*

August Klughardt

- Schilflieder opus 28, voor hobo, altviool en piano
- *Langsam, träumerisch*
- *Leidenschaftlich erregt*
- *Zart, un ruhiger bewegung*

Earl Hagen

- Harlem Nocturne
voor fagot en strijkers

PAUZE

Antonio Vivaldi

- Winter
uit: Vier jaargetijden, arr. voor blokfluit, strijkers en klavecimbel

Antonín Dvorák

- Serenade voor strijkers opus 22

Musici

Erik Bosgraaf (blokfluit)
Simone van der Giessen (altviool)
Hans Wolters (hobo)
Anna den Herder (altviool)
Bram van Sambeek (fagot)
Sebastiaan van Halsema (cello)
Tim Crawford (viol)
Guy Johnston (cello)
Tim Brackman (viol)
Ximo Clemente Riera (contrabas)
Natália Salgado Ribeiro (viol)
Nicolas Rimmer (piano)
Mintje van Lier (viol)
Ursula Dütschler (klavecimbel)
Floor Le Coultre (viol)

Festival specials

Recital Marcel Sutedja

Wolfgang Amadeus Mozart

- Violonsonate in E klein, KV304
- Allegro
- Tempo di menuetto

Pjotr Illytsj Tchaikovsky

- Violconcert in D opus 35, 1e deel
- Allegro moderato

George Gershwin

- It ain't necessarily so uit; Porgy and Bess arr. voor viool en piano door de componist

Marcel Sutedja is winnaar van de Davina van Wely prijs 2024 (onderdeel van het Nederlands vioolconcours), bedoeld voor

jonge violisten van 14 t/m 17 jaar die erover denken een vioolstudie te gaan doen, of daar al aan deelnemen. Hij speelt op een viool van Giovanni Maria del Bussetto uit 1680 (!) en met een strijkstok van Jan Strumphler uit 1989. Beide ter beschikking gesteld door het Nederlands Muziek-instrumenten Fonds.

Marcel: "Als onderdeel van mijn vioolproces probeer ik deel uit te maken van veel verschillende concerten/programma's, masterclasses, ensembles en bezettingen omdat ik het gevoel heb dat ik ideeën, technieken en inspiratie in de muzikale landschappen kan verbeteren/uitwisselen.

De wonderere wereld van de zingende glazen

Rogier Kappers vertelt over en speelt op zijn glasorgel. Toeschouwers kunnen proberen het glasorgel te bespelen!

Beiaard concert

Gast Stadsbeiaardier Henk Veldman speelt werken uit het Festival repertoire. Het concert is natuurlijk in het hele centrum van Weesp te beluisteren, maar in de achtertuin van kunstenaar Ilona Woltring aan de Oudegracht nr 27 is een luisterplaats!

Henk is een veelzijdig musicus: organist en beiaardier. Hij won diverse prijzen tijdens internationale beiaardconcoursen, waaronder de prijs voor de beste volksliedbewerking tijdens het concours te Groningen in 2000. Ook was hij laureaat van de Vijfde Internationale Koningin Fabiolawedstrijd voor beiaard in 2003. Hij is vaste bespeler van de Hemonybeiaard te Middelstum en beiaardier te Raalte. Verder is hij als organist verbonden aan de fonteinkerk in Amsterfoort en de Hippolytuskkerk te Middelstum. Hij deed projecten met Francien Post (dwarsfluit) en Marjon Strijk (sopraan). Ook is hij een veelgevraagd begeleider van koren en solisten.

29 in 1671 door Pieter Hemony gegoten klokken zouden aanvankelijk een plaats krijgen in de Raed-huestoren in het Duitse

Emden, maar kwamen als beiaardklokken in de Weesper St.Laurenstoren te hangen. De huidige beiaard bezit, naast 13 Hemonyklokken, een klok van Jasper Moor uit 1562 en een klok uit 1711, gegoten door Claes van Noorden & J. A. de Grave. Bij restauratie door de klokkengieterij Koninklijke Eijsbouts in Asten in 1962 en 1972 werden er in totaal 23 klokken aan het spel vervangen, danwel toegevoegd. Vandaag de dag telt de beiaard 38 klokken, verdeeld over drie octaven.

Educatie

Doe Orgel project

Het orgel wordt wel de 'keizer' van alle instrumenten genoemd. Maar je kunt het vaak alleen van een grote afstand zien en niet zo makkelijk bij in de buurt komen, laat staan op spelen. Daarom is dit instrument bij vele kinderen onbekend. De broers Groothof verzorgen een voorstelling voor groep 5, 6 en 7 die 'De Tovenarsleerling' heet en draait rondom een orgeltje dat de kinderen vooraf op school zelf in elkaar zetten.

Tijdens dat bouwproces leren de kinderen ook van alles over techniek. En als het orgeltje in elkaar zit, kan het ook echt gebruikt worden om muziek mee te maken.

De tovenaarsleerling

Bij de voorstelling de Tovenarsleerling worden de kinderen ook weer in contact gebracht met dit fascinerende instrument. Alle aspecten en klankkleuren van het orgel worden ten gehore gebracht middels de aloude ballade van Goethe: De Tovenarsleerling.

De voorstelling De Tovenarsleerling wordt gespeeld door verteller Frank Groothof en organiste Kirstin Gramlich. De regie is in handen van René Groothof.

Familievoorstellingen

Be Matthäus

In 2024 hebben wij dit project als schoolproject aangeboden. Het heeft toen zo'n enorme indruk gemaakt, dat we het nogmaals brengen, nu als familieconcert. Extra toepasselijk omdat het festival plaatsvindt in de Passietijd.

Deze voorstelling neemt je mee langs de hoogtepunten van één van Bachs meesterwerk, de Matthäus Passion. Het is een kennismaking met de oer-Hollandse traditie van de passie-uitvoeringen rondom Pasen. Welkom in Bachs wereld!

Daarnaast komt in dit project het lijdensverhaal heel dichtbij: het lijden wordt vergeleken met de pijn die pesten teweeg kan brengen. Be Matthäus geeft ruimte aan buitenbeentjes en anderen die misschien anders lijken te zijn. Daarvoor is de muziek van de vMatthäus Passion van J.S. Bach als uitgangspunt gebruikt, de muziek die zo bij onze cultuur hoort en waarin niemand mag worden uitgesloten.

De originele muziek van de Matthäus Passion van J.S. Bach wordt gezongen en gespeeld, o.a. door de prachtige countertenor Arturo den Hartog.

Musici:

- Ton Meijer - tekst, spel, zang
- Eric Robillard - regie
- Wout van Tongeren - dramaturgie
- Toek Numan - arrangementen
- Arturo den Hartog - zang
- Thomas Sargeaunt - fluit
- Anne van Eck - viool
- Ursula Dutschler - klavecimbel

Deze productie is tot stand gekomen in opdracht van Het Concertgebouw.

Wiegeling: een ode aan het Wiegelied

In een zachte, geborgen omgeving gaan een zangeres, een klarinettist en een ud-speler muzikale ontmoetingen aan met het jonge publiek en met elkaar. Spelers en publiek bevinden zich samen in het decor van bewegende abstracte vormen, kleurrijke lichtbronnen en elementen die wonderlijke geluiden maken. Een feest voor alle zintuigen waarin het heerlijk deinen en snoezelen is. Een Arabisch wiegelied uit de jeugdherinneringen van de Syrische Jaber Fayad is het vertrekpunt voor Wiegeling. Ook hoor je in de composities invloeden van muziek van over de hele wereld en van alle tijden terug.

De klanken prikkelen de verbeelding en doen je met een glimlach terugdenken aan plekken waar je zelf misschien nog nooit bent geweest. Ouder en kind hebben een eigen zit plek in dit decor, maar rondkruipen mag ook.

Musici:

- Sterre Konijn (sopraan)
- Rudi van Hest (klarinetten)
- Jaber Fayad (ud-speler en zang)

Jeugdprogramma en open podium

Muziek met Kleuters

Voor wie: Kinderen uit groep 1 & 2
Stimuleer het muzikale gevoel: Spelenderwijs gaan we samen op ontdekkingsstocht naar het muzikale gevoel van de kinderen. Deze les is een korte samenvatting van de reguliere les.

Zingen, bewegen op muziek, spelen op kleine slaginstrumenten en luisteroefeningen maken deel uit van de les.

Begeleiding: Lisa, docent De Gooische Muziekschool

Ontdek je instrument

Voor wie: Kinderen vanaf groep 5
Het is mogelijk om zes verschillende instrumenten uit te proberen. Toegang is gratis en vooraf aanmelden is niet nodig. Welk instrument past het beste bij jou? Je kunt kennis maken met piano, gitaar, klarinet, saxofoon, zang en viool.

Doe mee met deze muzikale puzzel: bij elk instrument krijg je een letter en na alle instrumenten geprobeerd te hebben, ook antwoord op de puzzel. Bij het juiste woord, ontvang je een leuke verrassing.

Open Podium: optredens Kids Popkoor Weesp en Bussum

Musici

Erik Bosgraaf – blokfluit

Erik Bosgraaf wordt algemeen beschouwd als een van de meest virtuoze blokfluitisten ter wereld, en zeker de meest avontuurlijke. Bovendien is hij een inspirerende dirigent. Voor Erik is zijn instrument een onuitputtelijke bron van inspiratie, met eindeloze mogelijkheden. Hij improviseert, speelt jazz, gebruikt elektronica en werkt graag samen met mensen uit andere artistieke disciplines, zoals cinematografie.

“Ik begon als kind in Drachten op de muziekschool met blokfluit en ben daar gewoonweg niet mee opgehouden. De hobo heb ik ook geprobeerd maar dat werkte toch niet zo goed! In mijn studententijd speelde ik naast de oude en nieuwste muziek ook in een rockband waarmee ik verschillende platen heb uitgebracht. Ik kan iedere klassieke musicus aanraden eens in een band te spelen; het is een verrijkende ervaring die ook helpt om andere muziekstijlen te spelen. Ik vind het fijn om in Weesp te zijn nu ik in Keulen woon omdat ik dan mij goede vrienden Wineke en Raymond weer zie. We kennen elkaar inmiddels door en door en het is superfijn een keer in hun ‘gebied’ te spelen!”

Tim Brackman – viool

“Ik herinner mij dit nog goed: Ik was 3 jaar toen mijn vader z'n viool weer eens tevoorschijn haalde en toen was ik meteen verkocht. Ik hield van de klank en vond het mooi dat het instrument helemaal van hout was. Uiteindelijk durfde ik op vioolles toen ik net 5 jaar was. Ik groeide op met opnames van Oistrakh. Vrij snel raakte ik ook onder de indruk van violisten als Nathan Milstein, Frits Kreisler en Ivry Gitlis. Het was dan ook een wens om ooit nog eens voor Ivry te kunnen spelen. Dat gebeurde uiteindelijk een paar keer tijdens het Stift Festival. Dat zal ik nooit vergeten. Op het Stift Festival besefte ik ook dat ik echt graag kamermusicus wilde worden.

Sindsdien speel ik vast in het Brackman Trio en later kwam daar het Animato Kwartet bij. Naast alle concerten die ik geef ben ik ook artistiek leider van Podium Eibergen waarmee ik concerten organiseer en, hoe kan het ook anders, een jaarlijks terugkerend kamermuziekfestival tijdens Pinksteren. Inspiratie krijg ik door zowel met m'n 'vaste ensembles' te spelen als af te blijven wisselen met ad hoc samenstellingen. Naast het musiceren houd ik ervan om in de keuken te staan en om ritjes te maken in mijn oude Lancia uit 1972.”

Ximo Clemente Riera – contrabas

Ximo staat in de Spaanse muzieksce­ne bekend om zijn andere visie op de contrabas dan we gewend zijn. Voor hem zijn er geen grenzen, want muziek is de manier waarop hij zichzelf het beste uitdrukt, vandaar zijn veelzijdigheid met het instrument. Dankzij zijn veelzijdigheid is hij een groot liefhebber van kamermuziek en treedt hij regelmatig op bij het Pynarello Ensemble en het Kammart Ensemble, waarvan hij de oprichter is. Sinds 2017 woont Ximo in Amsterdam en werkt bij het Nederlands Kamerorkest en als contrabasdocent bij Codarts, Rotterdam. “Ik ben geboren in een kleine stad, Buñol, vlakbij Valencia in Spanje. Het is een erg muzikale stad met 2 fanfare bands, elk met wel 150 leden! Dus muziek is integraal deel van het sociale leven. Voor kinderen als ik zijn er weinig andere opties, maar muziek is geen slechte ... Er zijn veel mensen die ik bewonder, maar in het bijzonder Pepe Mujica, de ex president van Uruguay: ik bewonder zijn filosofische stijl. In binnen mijn eigen professie: vooral al die mensen die gewoon muziek maken omdat ze er van houden. Daar zijn er gelukkig heel veel van, zoals bijvoorbeeld Gordan Nikolich, Nicholas Alsteadt, of, om maar een van de grootste te noemen, Pablo Casals.” Ximo speelt op een Raffaele & Antonio Gagliano dankzij het NMF.

Floor Le Coultre – (alt-)viool

“Dat ik op mijn vierde jaar op vioolles ging kwam niet uit de lucht vallen. Al toen ik 2 jaar oud was wilde ik viool. Waarom? Tsj... 2 nichten speelden viool, opa speelde viool en mijn tante speelde viool en gaf vioolles. Mijn tante woonde ook nog eens op 5 minuten fietsen... dat ik daarna nooit meer zou stoppen met spelen blijft iets bijzonders. Nog steeds geniet ik van de viool klank. Kamermuziek kwam vroeg op mijn pad en daarin heb ik mij altijd het meest op mijn gemak gevoeld. Wat is er mooier dan een verhaal met elkaar te delen zonder woorden? Er wordt genoeg gepraat en geroepen in de wereld...”
 Heb ik het mooiste beroep op aarde? Ik ben dankbaar dat ik mag bijdragen aan moois in de wereld. Aan saamhorigheid en bezinning. Onmisbaar in de samenleving. In 2011 wordt ze Jong Nederlands Muziktalent van het jaar. Ze ontwikkelt zich verder als een gedreven kamermusicus. Met gitarist Martin van Hees vormt ze een duo zowel als violist en altviolist. Daarnaast is ze lid van het Hermitage Quartet en het Arethusa String Quartet. Verder vormt ze een duo met pianist Maarten den Hengst en ook een duo met violist Tim Brackman.

Tim Crawford – viool

Geboren in een familie van violisten, bracht Tim zijn vormende muzikale jaren door met vioolspelen en zingen als koorzanger, waarna hij het geluk had om als tiener te werken aan trio's en kwartetten met zijn nog steeds naaste collega's Timothy Ridout en Tim Posner. Ze vormen nu The Tim Trio, een van de weinige actieve strijktrio's van wereldklasse. Vorig seizoen werd Tim uitgenodigd om zich aan te sluiten bij het Esbjerg Ensemble in Denemarken en leidde hij het afgelopen jaar veel van hun kamermuziekprojecten. Het kamermuziekcollectief werd meer dan 50 jaar geleden opgericht en bestaat uit strijkkwartet, blaaskwintet en slagwerk. Tim brengt ook ongeveer evenveel tijd door in Zwitserland, waar hij momenteel een kamermuziekmasteropleiding aan de Basel Musik Akademie afrondt en optreedt met Trio Zeitgeist. Daarnaast speelt Tim ook in het Valo Quartet met Maria Włoszczowska, Lilli Maijala en Amy Norrington. Hoewel het kwartet nieuw is, hebben ze al een Noord-Amerikaanse tournee gepland, optredens op toonaangevende locaties zoals Wigmore Hall en hebben ze opdrachten gekregen. Tim is ook begonnen met spelen bij het Nash Ensemble, het vaste kamerensemble van de Wigmore Hall.

Ursula Dütschler – klavecimbel

“Ik speel al bijna mijn hele leven lang klavecimbel en een groot deel van mijn leven fortepiano. Op mijn instrument wil ik het verhaal vertellen van de componist, gekleurd met mijn persoonlijke beleving en gespeeld vanuit mijn hele wezen. Bij het samen musiceren is de dialoog voor mij cruciaal - dezelfde taal spreken en elkaar inspireren en optillen naar een hogere beleving - dat zijn stermomenten, de lichtpunten waarnaar ik steeds weer op zoek ben. Er zijn periodes in mijn leven geweest waarin ik dacht dat muziek mijn alles bepalende levensbehoefte was. Inmiddels ben ik erachter gekomen dat ik simpele aardse zaken zoals taarten bakken, mijn tuintje onderhouden, een ochtendduik nemen in het IJsselmeer of wandelen in de Alpen met mijn familie essentieel zijn voor mijn geluk. Muziek is niet meer alles bepalend, maar wel richting gevend. Sinds ik de muziek van George Ivanovitch Gurdjieff heb leren kennen en spelen, en ik me met zijn leer en Movements ben gaan bezig houden, herken ik ook in de muziek steeds weer het streven, en de oneindige strijd daarbij, naar eenheid van ziel, geest en lichaam. Zijn muziek raakt me diep in mijn binnenste kern, en ik ervaar daarin het grote, voor ons onzichtbare en ondefinieerbare, goede in de schepping.”

Anastasia Feruleva – cello

Anastasia wordt geprezen als een van de meest veelbelovende cellisten van haar generatie. Haar betoverende expressiviteit en authentieke persoonlijkheid hebben het publiek in heel Europa veroverd. Ze combineert overtuigende technische vaardigheden met een diepgaande artistieke welsprekendheid en wordt door critici geprezen om haar “overtuigende, gepassioneerde en boeiende interpretaties” en “organische frasering en levendige intensiteit tot de allerlaatste noot...” (Frankfurter Zeitung).

Anastasia Feruleva werd geboren in 1992 in Archangelsk, Rusland en begon op vijfjarige leeftijd met cellospelen. Ze trad al vanaf haar vroege jeugd op in haar geboorteland en haar concerten brachten haar sindsdien naar Noorwegen, Finland, Duitsland, Italië, Spanje, Frankrijk, België, Polen, Roemenië, Brazilië en Nederland, waar ze haar bachelor behaalde bij Larissa Groeneveld aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag met een 10 met onderscheiding. In februari 2018 rondde ze haar masterstudie af bij Troels Svane aan de Hochschule für Musik Hanns Eisler in Berlijn met het hoogste cijfer Cum Laude.

Ze bespeelt een cello van Rombouts (1710), die haar in bruikleen is gegeven.

Simone van der Giessen – altviool

Simone van der Giessen begon haar vioollessen bij Julia Veerling, Jeroen de Groot en Jan Repko. In 2002 begon ze haar studie op het Royal Northern College of Music in Manchester bij Jan Repko en later altviool bij Predrag Katanic. Ze studeerde af met ‘First class honours’, won de RNCM’s Cecil Aronowitz Prize voor altviool en zette haar studie voort aan de Guildhall School of Music bij David Takeno waar ze haar Masters behaalde. Ze begon haar professionele muziekleven met het Navarra kwartet, wat gevormd werd op het RNCM in Manchester in 2002. In de jaren die volgen wint het kwartet verscheidene prijzen zoals de Borletti- Buitoni Trust. Na 16 geweldige jaren met het Navarra kwartet maakt Van der Giessen sinds 2018 deel uit van het succesvolle Elias kwartet. In 2022 en 2023 maakten ze reizen o.a. Japan en door de USA met verscheidene Beethoven cycli. Buiten het kwartet is Simone een veelgevraagd kamermusicus en heeft concerten gegeven met vele musici en ensembles als Anthony Marwood, Paul Watkins, de Britten Sinfonia en het Chamber Orchestra of Europe. Belangrijke inspirerende muzikale leermeesters waren Christopher Rowland, het AlbanBerg Quartet, Gabor Takacs-Nagy, Gyorgy Kurtág en Ferenc Rados. Simone is ook aanvoerder van de altviolen bij het Nederlands Kamer Orkest.

Sebastiaan van Halsema – cello

Opgegroeid in een muzikale omgeving, begon Sebastiaan van Halsema met cellospelen op zesjarige leeftijd. Enkele jaren later werd hij aangenomen in de Jong Talentklas van het Amsterdams Conservatorium, waar hij zes jaar studeerde bij Maarten Mostert. Sebastiaan vervolgde zijn studie aan de Guildhall School of Music & Drama te Londen bij Louise Hopkins. In 2008 studeerde hij cum laude af voor zijn bachelorexamen en ontving het prestigieuze Concert Recital Diploma. In 2010 behaalde hij zijn masterdiploma. Regelmatig soleert Sebastiaan van Halsema met gerenommeerde orkesten. Hij speelde onder andere met het Nederlands Promenade Orkest, het Nederlands Jeugd Strijk Orkest, het Noord-Hollands Jeugd Orkest en Caecilia Camerata waarmee hij werken van Tchaikovsky, Vivaldi, Dvorak en Bach uitvoerde. Sebastiaan werkt sinds 2012 als plaatsvervangend aanvoerder cello in het Orkest van het Oosten en is sinds 2019 solocellist van het ASKO|Schönberg ensemble.

Anna den Herder – altviool

Anna Magdalena den Herder is door haar mooie warme klank en natuurlijke muzikale overtuigingskracht een van Nederlands meest geliefde altviolisten. Door haar communicatieve spel valt Anna op, zowel in haar baan als plaatsvervangend aanvoerder bij het Nederlands Kamerorkest als in haar rijke kamermuziekleven ernaast. Ze speelt en speelde in verschillende hooggewaardeerde ensembles als de Amsterdam Chamber Soloists, het Goldberg Strijktrio en op diverse festivals. In 2018 maakte Anna haar debuut als soliste in de Grote Zaal van het Concertgebouw Amsterdam met het zesde Brandenburgconcert van J.S. Bach samen met het Nederlands Kamerorkest. In dat jaar soleerde zij ook samen met Saskia Otto in de Sinfonia Concertante van W.A. Mozart en speelde zij het Altviool Concert van W. Walton met het Sweelinck Orkest. Als winnares van het Nationale Altvioolconcours werd zij dé complete altvioliste en musicienne genoemd, ook werd haar, als eerste altvioliste, de Kersjes van Groenekan beurs toegekend in 2009. Anna bespeelt een altviool gebouwd door Marino Capicchioni in Rimini (Italië) 1965, haar ter beschikking gesteld door het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds. Haar strijkstok is gemaakt door H. L. Gillet, deze aankoop is mede mogelijk gemaakt door Stichting Eigen Muziekinstrument.

Juan Pablo Jofre Romarion- bandoneon

“Mijn vrienden en familie, ook al waren ze geen professionele muzikanten, hielden van muziek en dat inspireerde me echt. Mijn leraren speelden ook een belangrijke rol: de goede inspireerden me, terwijl de slechte me leerden om dingen in twijfel te trekken en mezelf te vertrouwen.

Ik bewonder zoveel mensen op verschillende manieren: iedereen heeft iets speciaals. Muzikaal gezien: Piazzolla, Stravinsky, Bartók, Monk, Lennon, Radiohead en nog veel meer. Ik kijk ook graag naar de interviews van Muhammad Ali en lees graag auteurs als Alejandro Dolina en Paulo Coelho. Ik bewonder iedere muzikant die een goede muzikale boodschap overbrengt, ongeacht of dat vanuit een hoekje van een bar of vanuit de grootste concertzaal gebeurt.

Muziek mee naar een onbewoond eiland? Dat zou moeilijk zijn om te beslissen. Ik zou waarschijnlijk een instrument meenemen of gewoon op mijn fantasie vertrouwen. Als je echt van iets houdt, vind je een manier om het te laten gebeuren. Het vereist dagelijkse discipline, leren en regels breken, je hart volgen en de boeken volgen.”

Marije Johnston – viool

Marije Johnston studeerde aan de conservatoria van Utrecht en Amsterdam, voordat ze op 19-jarige leeftijd naar het Royal Northern College of Music in Manchester kwam. Ze studeerde cum laude af en kreeg de Gold Medal, de hoogste onderscheiding. Ook trad ze regelmatig op als soliste met o.a. het NJSO, dat ze vele jaren leidde. Dankzij haar leraar, Christopher Rowland werd zij verliefd op kamermuziek. Hierdoor is ook het Navarra Quartet opgericht, dat vele hoofdprijzen won.

In juli 2020 kreeg hun cd ‘Love and Death’ lovende kritieken en werd geprezen om zijn fantasierijke programmering en emotionele diepgang. Met het Navarra heeft Marije uitgebreid getoerd door Europa, Australië en het Verre Oosten. Marije geeft graag les aan kinderen en gaf jarenlang les aan Chetham’s School of Music in Manchester. Ze gaf educatieve workshops in concertzalen zoals de Wigmore Hall en op vele scholen in Europa. Marije is veelgevraagd als kamermusicus en wordt regelmatig uitgenodigd om op te treden met diverse, bekende ensembles.

Guy Johnston – cello

Guy Johnston is een van de meest opwindende Britse cellisten van zijn generatie. Zijn vroege successen omvatten het winnen van de BBC Young Musician of the Year en belangrijke prijzen, met name de Shell London Symphony Orchestra Gerald MacDonalld Award, Suggia Gift Award en een Young British Classical Performer Brit Award. Guy is een gepassioneerd pleitbezorger van kamermuziek als oprichter en artistiek directeur van het Hatfield House Music Festival. Hij treedt regelmatig op bij prestigieuze locaties en festivals in heel Europa. Naast een veelzijdige carrière als solist, kamermusicus en gastdirecteur is Guy een inspirerend begeleider/coach van jonge muzikanten. Hij was universitair hoofddocent cello aan de Eastman School of Music in Rochester, New York (2018-2024) en gastprofessor cello aan de Royal Academy of Music. Hij is onlangs benoemd tot voorzitter van de European String Teachers Association en is beschermheer van verschillende liefdadigheidsinstellingen die muziekonderwijs voor schoolkinderen en jongeren promoten. Guy Johnston bespeelt de Antonio Stradivari cello uit 1692, bekend als de “Segelman, ex Hart”, die hem is uitgeleend via de Beare’s International Violin Society door een genereuze beschermheer.

Rogier Kappers – glasorgel

“Muziek is altijd belangrijk geweest in mijn leven. Ik speelde al vroeg piano, en later kwamen daar de accordeon en gitaar bij. Ik werk als documentaire filmmaker en maakte verschillende films over muziek. Mijn finest moment beleefde ik toen ik de bioscoop muziek-documentaire “Lomax the Songhunter” maakte, hier een Gouden Kalf mee won, en genomineerd werd voor Emmy Award! Het actief muziek maken bleef trekken. Als tien jarig jongetje had ik een glasorgel speler gezien op televisie. De ijle, hypnotiserende klank van zingende glazen raakte iets diep in mij. Het idee dit zelf te doen is toen geboren. Op m’n 52 dacht ik: Het is nu of nooit! Maar een glasorgel koop je niet in de winkel, dat moet je zelf bouwen. Mijn omgeving verklaarde me voor gek, maar ik zette door. Het was een bijzondere ontdekkingsreis. Ik verzamelde honderden glazen door het hele land, en ging bouwen, herbouwen, repertoire zoeken, oefenen.... ik vorderde langzaam maar gestaag. En nu, 8 jaar later, leef ik deels van mijn optredens met de zingende glazen. En is er mijn nieuwste film “Glas, mijn onvervulde leven”, over mijn leven als glasmuzikant. De film werd genomineerd voor beste Nederlandse documentaire op het IDFA, en won verschillende internationale prijzen.”

Mintje van Lier – viool

Vijf jaar was ik, toen ik voor het eerst samen speelde, met zes kleuter violistjes in mijn wekelijkse groepsles van Anneke Schilt in Amstelveen. Eigenlijk is er sindsdien weinig veranderd. Mijn passie voor muziek is verstrengeld met het samenspel. Wat een geluk dat ik opgroeide in een gemeenschap met bevlogen muziekpedagogen aan de Amstelveense Muziekschool die ons veel samenspel vliegreuen boden in orkestjes en kwartetjes. Wat koester ik die start!

Als plv. aanvoerder 2e violen in het Nederlands Philharmonisch Orkest (NedPhO) geniet ik van samenspelen in een symfonieorkest oa in het Amsterdamse Concertgebouw en de Nationale Opera. Maar net zo lief speel ik kamermuziek met collega's uit het Nedpho voor Stichting Appeltaartconcerten, onder andere hier in het Chocolatekerkje!

De afgelopen tien jaar woonde ik met plezier in Weesp met mijn gezin. Tegenwoordig zijn we dicht bij het strand te vinden. Voor dit festival komen we dolgraag terug, voelen we ons thuis en doe ik wat ik het liefste doe: samen muziek maken! Mijn viool is van de hand van vioolbouwer Theo Marks, gebouwd in Weesp in 2018.

Nicolas Rimmer – piano

“Ik werd geïnspireerd door mijn moeder (die vroeger piano speelde), mijn vader (die platen verzamelt en er aandachtig naar luistert), mijn Engelse grootvader (die zijn eigen luidsprekers bouwde en mij leerde opnames en de technologie die ze mogelijk maakt te waarderen) en mijn Duitse grootvader (die dikke, onberispelijk ingebonden orkestpartituren van Strauss-opera's op zijn plank had staan).

Ik hou van zoveel muzikanten! Een van de dingen die ik bewonder in veel van deze artiesten is dat ze weigeren zichzelf te herhalen of zich te beperken tot een specifiek genre. Daarom word ik vaak het meest geïnspireerd door het ontdekken van muziek buiten de ‘klassieke sfeer’ (wat klassiek ook mag betekenen, het is hoe dan ook een nogal willekeurige term).

Wat pianisten betreft, vind ik het fascinerend om te luisteren naar de generatie pianisten van vóór de jaren 1940, Hofmann, Friedman, Lipatti, Myra Hess, natuurlijk Cortot, Rubinstein, Rachmaninov. En ik heb ook grenzeloos respect en bewondering voor het vakmanschap van de pianotemmer; de vele ongelooflijke stemmers die ik heb ontmoet en met wie ik heb gewerkt, zijn geweldige, fascinerende mensen en zijn zeker de onbezongen helden van de muziekwereld.”

Natália Salgado Ribeiro – viool

Natália is een Portugese violiste die sinds 2021 in Nederland woont. Ze behaalde haar masterdiploma viool aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel met onderscheiding. In 2021 won Natália een volledige beurs van de Calouste Gulbenkian Foundation, waardoor ze haar studie aan Codarts, Rotterdam kon voortzetten. Natália heeft freelance gewerkt bij diverse orkesten in Nederland en België, zoals: Radio Filharmonisch Orkest, Antwerps Symfonie Orkest, en Phion Orkest als aanvoerder van de 2e Violen. “Mijn oma nam de vrijheid om me in te schrijven bij de muziekschool in ons kleine plaatsje in noord Portugal. Het kostte me een paar jaar om te besluiten welk instrument ik zou gaan bespelen: mijn eerste keus was drums, maar dat vond mijn moeder geen goed idee! En tenslotte koos ik voor de viool ... en hier ben ik! Ik kan er zo genieten van al die mensen die je ontmoet en waarmee je prachtige moment deelt op het podium, ook al ken je ze maar kort! En ook het delen van je kwetsbaarheid met mensen van zulke verschillende landen en culturen! Dit beroep geeft me de kans zoveel te leren in het leven van andere mensen, mijn horizon te verbreden en het begrip van het leven te verdiepen; het omarmen van andere manieren van denken.”

Bram van Sambeek – fagot

Bram van Sambeek (1980) ontving in 2009 de Nederlandse Muziekprijs, als enige fagottist in de 30-jarige geschiedenis van de prijs. De Nederlandse Muziekprijs is de hoogste staatsonderscheiding die aan een musicus, werkzaam in de klassieke muziek, kan worden uitgereikt. In 2011 won hij een Borletti Buitoni Trust Award. Tevens werd hij toegelaten tot het Bowers Program van het Lincoln Center in New York. Van 2002-2011 was hij solofagottist van het Rotterdams Philharmonisch Orkest en gast solo fagottist bij het London Symphony Orchestra en het Mahler Chamber Orchestra. Sinds 2011 besloot Bram zich te focussen op kamermuziek en solospel. Hij ontwikkelde verschillende concert formats zoals slaap-concerten, en schuwt geen enkele stijl meer na het nauwkeurig bestuderen van verschillende uitvoeringspraktijken van Arabische muziek tot heavy metal. Onder meer componisten Vanessa Lann en Sebastian Fagerlund en Kalevi Aho schreven concerten speciaal voor hem. Bram werd aanbevolen door beroemdheden zoals Valery Gergiev die hem naast “very gifted” ook als “not eccentric but a little bit unusual” kwalificeerde. Hij bracht voor diverse labels cd's uit die zijn veelzijdigheid goed weergeven; van werken uit de vroegste geschiedenis van de fagot tot een rock album onder de naam ORBI (the Oscillating Revenge of the Background Instruments).

Leo Samama – musicoloog

Samama komt uit een muzikale Joodse familie. Zijn grootvader van moederskant, de filosoof en jurist Leo Polak (1880 - 1941), was een bekwame pianist. Zijn moeder, Mensendieck-therapeute Ans Samama-Polak, auteur van *Musiceren zonder pijn*, is amateurcelliste. Zijn vader was concertmanager, zijn broer David zong in het Amsterdams Synagogaal Koor en het Portugese Santo Serviço, zijn broer Emile speelt altviool in het Orpheus Quartet. Leo Samama is getrouwd met fluitiste Noor Kamerbeek. Tijdens zijn studie muziekwetenschap aan de Universiteit Utrecht van 1970 tot 1977 studeerde Samama enkele jaren compositie bij Rudolf Escher. De bewuste keuze voor Escher was gebaseerd op een vroege kennismaking met enkele van diens fluitwerken, toen hij als kind dwarsfluit speelde. Na zijn studie bekleedde Samama als musicoloog tal van functies in het Nederlandse muziekleven. Hij was docent en recensent, organiseerde festivals en was werkzaam als programmeur. Ook was hij algemeen directeur van het Nederlands Kamerkoor. Leo is een gewaardeerd lid van het Comité van Aanbeveling van Chamber Music Weesp.

Karin Strobos – mezzo-sopraan

Vanaf het moment dat No Doubt haar hart raakte, wist ze dat zingen haar passie was. Geïnspireerd door de energie en eigenheid van de band, begon haar muzikale reis. Haar grote inspiratiebron in het leven is Nelson Mandela, wiens kracht en compassie haar blijven motiveren. In haar vakgebied bewondert ze artiesten als Wende Sniijders en Cecilia Bartoli, die elk op hun eigen manier intensiteit en diepgang in muziek brengen. Als ze naar een onbewoond eiland zou vertrekken, zou ze zonder twijfel jazz en klassieke muziek meenemen – twee genres die haar ziel voeden en eindeloos blijven inspireren. Een muzikale herinnering die haar voor altijd zal bijblijven, is het moment waarop ze tijdens het zingen van de ‘Habanera’ een gehandicapte jongen mocht aanraken. Hij liet haar niet meer los, terwijl hij in zijn hele leven nog nooit eerder fysiek contact had geaccepteerd. Het was een magisch en ontroerend moment, dat de kracht van muziek en menselijke verbinding op de meest pure manier liet zien. Het doorzettingsvermogen dat nodig is voor een muziekstudie wordt gedragen door de magie van muzikale communicatie – een verslaving waar ze met liefde en toewijding voor werkt.

Robert van der Vinne – dirigent

“Ik kwam al jong in aanraking met zang. Mijn moeder was zangeres en zangdocent. Als zij les gaf zat ik vaak in de leskamer mee te luisteren en ik vond dat heerlijk. Ze dirigeerde ook meerdere koren en onder haar leiding zong ik jaarlijks de *Mattheus Passion* als jongenssopraan.

Een professionele opleiding was een logische stap: In 1988 begon ik aan mijn studie Koördirectie aan het Rotterdams Conservatorium. Mijn hoofdvakdocent was Barend Schuurman en ik kreeg orkestdirectielessen van Arie van Beek. Op dat conservatorium leerde ik al snel de beroemde zangpedagoog Margreet Honig kennen en ik deed auditie om bij haar te mogen studeren. In 1990 begon ik aan mijn studie solozang aan het Conservatorium van Amsterdam, waar ik in 1995 afstudeerde. Tijdens mijn studie deed ik auditie bij Philippe Herreweghe en sindsdien behoor ik tot de vaste vaste bezetting van zijn Collegium Vocale Gent en La Chapelle Royale uit Parijs. Naast de vele producties onder zijn leiding werkte ik met gastdirigenten als René Jacobs, Jos van Immerseel, Marcus Creed, Ivan Fischer en Bernhard Haitink.”

Hans Wolters – Hobo

Hans was solohoboïst van het Zweedse Norrköping Symphony Orchestra, de Royal Opera Stockholm, Het Brabants Orkest en het European Union Youth Orchestra. Als solist trad hij op met het National Youth Orchestra, het Concertgebouw Chamber Orchestra, Het Brabants Orkest en het Orchestre Royal de Chambre de Wallonie. Naast zijn werk bij het RFO is Hans Wolters lid van het Farkas Quintet Amsterdam en solohobodocent aan het Codarts Conservatorium Rotterdam.

“Opgegroeid in een muzikale familie in een Limburgs dorp, was er altijd de harmonie. Of nee, eerst was het nog een fanfare. Hans wilde als zesjarige dan ook dolgraag trompet spelen, maar bij gebrek aan voortanden, door het wisselen, ging dat niet. Rond die tijd wisselde ook de fanfare en werd harmonie, dus kwamen houtblaasinstrumenten in beeld: de hobo bleek (bijna) net zo hard te kunnen als de trompet, dus die werd het. Een LP van Heinz Holliger liet daarna horen dat er behalve hard nog veel meer mogelijk is op een hobo.”

Met dank aan onze Sponsors

En dank aan onze partners

Wilt u vriend worden van het festival?

Met uw steun draagt u bij aan het Weesp Chamber Music Festival en de concertreeks door het jaar heen!

Als Vriend krijgt u korting (voor 2 personen) op concertkaartjes en wordt u uitgenodigd voor bijzondere evenementen zoals huiskamerconcerten op mooie locaties in Weesp.

Aanmelden als vriend kan via onze website:

www.chambermusicweesp.nl of door een mailtje te sturen naar vriend@wcmf.eu

Heel veel dank!

Onze grote dank gaat uit naar om te beginnen onze artistiekleiders Marije Johnston en Simone van der Giessen die maanden bezig zijn geweest een mooi programma samen te stellen met een geweldige groep musici! En dan natuurlijk het vrijwilligersteam dat voor en achter de schermen bergen verzet, de gastgezinnen die onderdak bieden aan de musici en ons Comité van Aanbeveling.

We hopen dat u deze dagen net zo geniet als wij en we zien u graag volgend jaar terug!

Bestuur van de stichting Chamber Music Weesp

Ria van der Giessen-Lamers, voorzitter
Floor Bijlard, penningmeester
Lieke Wiggers, secretaris
Bart Achterberg, algemeen bestuurslid

Het vrijwilligersteam

Jeannine Baren
Eric Bleijs
Epke Bootsma
Jan van Breevoort
Teun de Bruijn
Francisca Flinterman
Marjo van Damme
Mels van der Giessen
Christine van Haaren
Manja Houba
Dorien In 't Hout
Ineke Kamphuis

Ruth Van Kessel
Elly König
Trudie Kroon
Kaori Nagakura
Miriam de Nijs
Mieke Philips v. Buren
Carolien van Rees
Annette Schiff
Hannie Vermeulen
Carla Wesselingh
Tom Zaat
Mieke Zandee
Maaike Zimmerman

Cateringteam

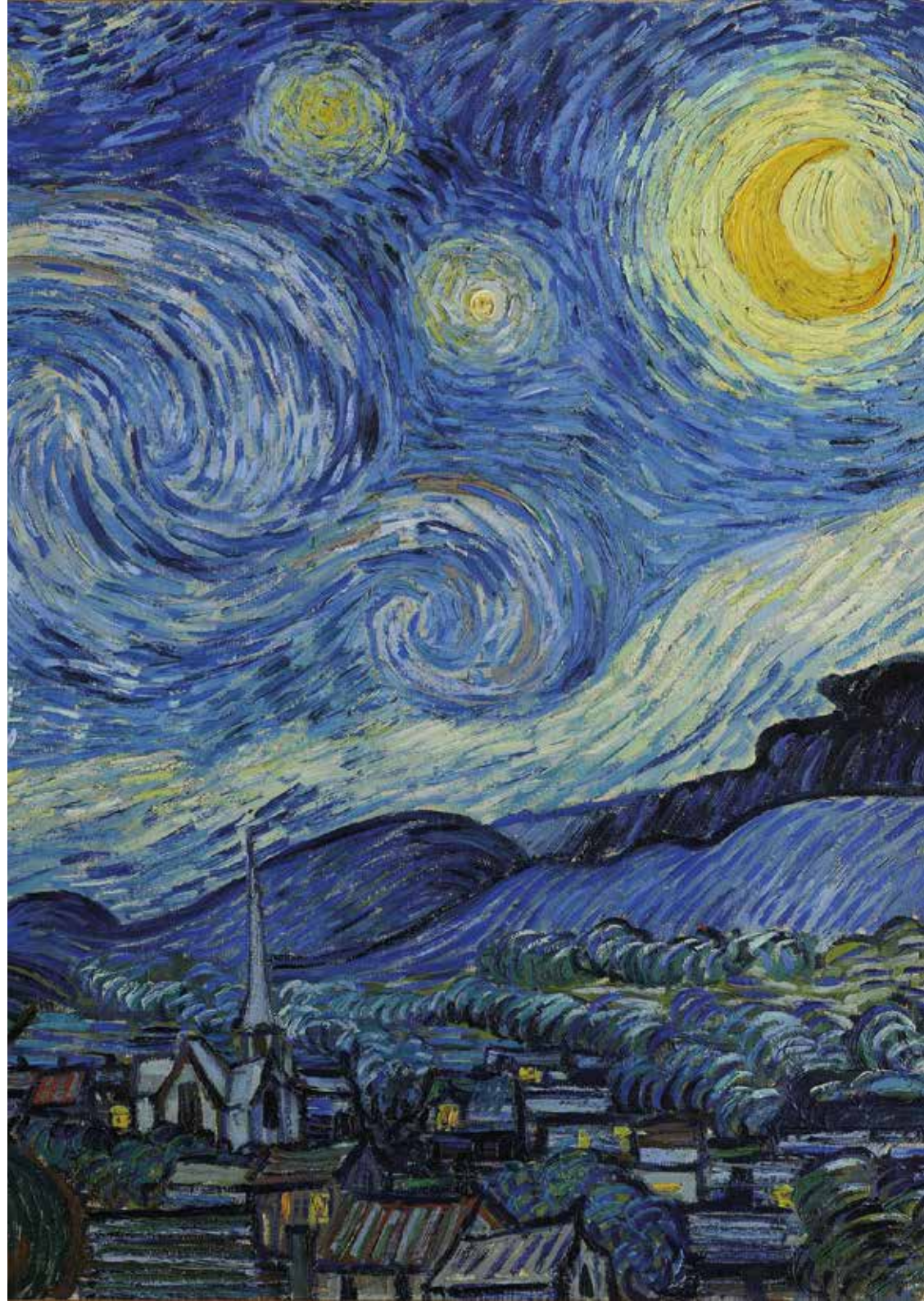
Myriam Driessen
Kaya Meulenbeld
Frida, Ans, Yvonne, Anke

Techniek

Kit Miles (licht en geluid)
Teun de Bruijn (website)

Comité van aanbeveling

Annette den Heijer, directeur Kersjes fonds
Annechien Koerselman, regisseur Muziektheater & Opera en Jeugd-educatieprojecten
Léon de Lange, burgemeester Landsmeer, voormalig wethouder Cultuur Weesp
Mr. J.A.L. Rehbock, bestuurslid P.W.
Janssens's Friesche Stichting
Leo Samama, componist en musicoloog
Karin Strobos, mezzosopraan

chambermusicweesp.nl